

Erfaringer fra andre land.

Man har i FENN-rapporten valgt å gi en beskrivelse av systemene i noen land. Fra KoKoms side har vi lagt hovedinnsatsen på å følge opp beskrivelsene fra Danmark, Finland og Storbritannia, ettersom disse figurerer sterkest i de forslagene som foreligger. Det ville være ønskelig med en bredere erfaringsinnhenting her, men tid og tilgjengelige ressurser har satt vesentlige begrensninger. Denne rapporten inneholder derfor bare noen merknader i forhold til Frankrike, Sverige og Belgia.

Frankrike

Dagens modell har eksistert i Norge siden 1986, og finnes i flere andre land, for eksempel Frankrike. (Kap 11.4.2)

Systemet består av tre nødnumre, og separate sentraler for politi, brann og helse. (nødnummer 15 til helse, 17 til politi og 18 til brann) I tillegg er det etablert system for mottak av 112. Mottaket er, avhengig av lokale avtaler, lagt til enten helse eller branns alarmsentral. Sentralene som mottar 112-oppkall setter eventuelt henvendelsen over til riktig instans.

- Frankrike er inndelt i et antall ”departementer”, disse er ansvarlige for nødmeldetjenesten i sitt geografiske område.
- For helses del ivaretas fagkyndighet ved at sentralene utgjør en del av helsetjenesten, og at det til enhver tid er lege tilgjengelig som kan svare på spørsmål.
- Sentralene for brann og helse er organisert på ”departementsnivå”
- Det foreligger ikke planer om endring av systemet i Frankrike.

(Natasha Lemair, Frankrikes helsedepartement, personlig meddelelse 20.august 2004)

Sverige

Det svenske systemet er beskrevet i avsnitt 9.2 i FENN-rapporten.

Ved mottak av nødmelding som gjelder politiet, blir disse videreformidlet til politiets egne operasjonssentraler. (kap 9.2)

Risikopolisstyrelsen utga i mars 2004 utredningen ”Gemensam kommunikationscentral”. (Rikspolisstyrelsen, 2004-03-25, Diabenr USE-141-17883/03)

Dokumentet omtaler i hovedsak muligheter for omorganisering av politiets kommunikasjonsentraler, men har også et kapittel om eventuell samordning med 112-sentralene.

I kapittel 1, Sammanfattning, heter det:

”Alternativ 3 – Gemensamma kommunikationscentraler samlokaliserade med SOS alarm

Denne del av projektets arbete har fått byggas på mer osäkra förutsättningar än de övriga. Resultatet får snarare betecknas som en förstudie än som en utredning. Rättsutredning saknas i viktiga delar då projektet inte haft tillgång till resurser för detta.

I alternativ 3 har projektet försökt belysa möjligheter och problem kring en samlokalisering av gemensamma kommunikationscentraler med SOS Alarms larmscentraler. I grundne motsvarer denna lösning alternativ 1 med tillägg för de specifika frågor som följer av samlokalisering med en extern part. Argument för detta alternativ är dels ytterligare effektiviserings- och rationaliseringspotential jämfört med alternativ 1, dels en ökad samhälls- och medborgarnytta.

Viktiga frågor som identifierats men inte funnit någon lösning är möjligheterna till placera lednings- och beslutningsfunktionen där. Om polismän inte kan placeras i den gemensamma kommunkommunikationscentralen krävs en genomgripande förändring av principerna för ledning av den yttre,

hendelsestyrda verksakheten. Dette utgør inget hinder men kræver lând tid för gångeförande.

Kommunikationsfunktionen og stödfunktkonerna kommer at kunna fungera förustatt at frågan om tillgån til polisiär information (inklusive polisregister) i minst samma omfattning som i dag kan lösas. Stödet för stabsverksamhet blir bättre i ett samlokaliseringalternativ. Samverkan underlättas av närhet i vardagen till flera av de viktigaste samverkansparterna"

Leverandøren av alarmsentraltjenester til brann og helse, SOS Alarm, har i sitt tilsvar stilt seg svært positive til økt samarbeid med politiet og ønsker å fortsette diskusjonen om dette (<http://www.sosalarm.se/pressinformation/files/documents/LKC.pdf>)

Om forslaget til samlokalisering skriver de:

" Når det gæller en mer långtgående integrering av kommunikationscentraler og SOS-centraler delar SOS Alarm utredningens oppfattning att frågan är långsiktig. Den kræver en ytterligere gjennomgang av en rad ulike frågor, framför allt juridiska, innan ett ställningstagande kan ske."

Den offisielle debatten om utredningen fra Rikspolisstyrelsen synes i det alt vesentlig å ha dreid seg om de mer kortsiktige forslagene, som går ut på en reduksjon av antallet kommunikasjonsentraler i politiet, enn en eventuell samlokalisering med øvrige etater.

Sverige hadde en offentlig anbudsutlysning for et landsdekkende digitalt nett våren 2003 og forventes å velge løsning og leverandør innen kort tid. (Kap 10.1)

Situasjonen i Sverige er pr august 2004 at et av anbudene, som tilbyr leveranse i henhold til TETRA-standarden, er akseptert. Øvrige anbydere, som også tilbyr nett i henhold til TETRA-standarden, har imidlertid påklaget dette, slik at prosjektet i øyeblikket står relativt stille.

Belgia

I enkelte land, for eksempel Belgia, finner man eksempler på at nødmeldetjenesten tilbyr publikum 2 separate nødnummer (Kap 11.4.1)

Det foreligger politisk vedtak om felles nødnummer 112.

Nødnummer i andre land

En oversikt i FENN-utredningen viser status for 16 europeiske land (inkludert Norge). Av landene i oversikten har fem land ett nødnummer, elleve har flere. En oppdatert internett-adresse som viser nødnummer er

http://www.brainyencyclopedia.com/encyclopedia/e/em/emergency_telephone_number.html

Bergen, 29.august 2004

Egil Bovim

Direktør

Nasjonalt kompetansesenter for helsetjenestens kommunikasjonsberedskap (KoKom)